

ved § 22 anførte; om Grunden til den fra § 23, 2det Punktum noget forskellige Formulering, se nedenfor. Det norske og det svenske Udkast har som Følge af, at Konkursen som ovenfor nævnt i Norge og Sverige virker overfor enhver Tredjemand straks fra sin Indtræden, ikke nogen til det danske Udkasts § 24, 2det Punktum svarende Bestemmelse.

Det i Udkastets § 24 udtalte indeholder forsaavidt et Supplement til Reglerne i §§ 76 og 87 i Udkastet til Lov om Kommission m. m., som det i disse Paragrafer fastsatte, at Agentens og den Handelsrejsendes Hverv ophører henholdsvis ved Agenturgiverens og Handelshusets Konkurs, med Hensyn til det foreliggende Fuldmagtsforhold maa forstaas i Overensstemmelse med Reglerne i nærværende Paragraf. Paa den Handelsagenten og den Handelsrejsende efter Omstændighederne tilkommende, ikke af deres Stilling følgende Salgsfuldmagt, jfr. Udkastet til Lov om Kommission m. m. §§ 77 og 88, vil § 24, 2det Punktum ofte være anvendelig, jfr. herved det ovenfor Side 44—45 om de i § 88 omhandlede Slutsedler bemærkede.

§ 24 behandler kun Spørgsmaalet om, hvorvidt Fuldmagtsgiverens Konkursbo bindes ved Fuldmægtigens Retshandler. Om Fuldmagten uanset Konkursen gælder i Forhold til Fallenten selv, lades uomtalt i Udkastet. I Almindelighed, men dog ikke altid vil Fuldmagtens Formaal være bortfaldet ved Fuldmagtsgiverens Konkurs. Naar dette er Tilfældet, maa Regler, svarende til de i Udkastets § 22, 1ste Stykke, 2det Punktum, komme til Anvendelse. Den omtalte Sondring mellem Spørgsmaalet om Retshandelens Gyldighed overfor Konkursboet og Spørgsmaalet om dens Gyldighed overfor Fallenten, og den Omstændighed, at kun det første Spørgsmaal afgøres af Udkastet, har medført en noget anden Formulering af § 24, 2det Punktum end af § 23, 2det Punktum.

§ 25.

Naar Fuldmagten ophører som Følge af Fuldmagtsgiverens Tilbagekaldelse af

Fuldmagten, vil Fuldmagtsgiveren som Regel have Lejlighed til i Tide at træffe saadanne Dispositioner, der kunne forhindre, at Fuldmægtigens Tilbagetræden medfører Tab for ham. Er der f. Eks. Forhandlinger i Gang med Tredjemand om en Forretning, vil han for det meste straks enten selv eller gennem en ny Fuldmægtig kunne fortsætte Forhandlingerne og føre dem til Afslutning. Anderledes naar Fuldmagtens Ophør skyldes Fuldmagtsgiverens Død, Umyndiggørelse eller Konkurs. I saa Fald vil det let kunne hændes, at hverken vedkommende Værge eller Bo er i Stand til at gribe ind saa hurtigt, at Tab kan undgaas. Dette vil naturligvis ganske særligt gælde i Forretningsforhold. Her er det ofte meget vigtigt, at Kontinuiteten bevares, og adskillige Retshandler kunne overhovedet slet ikke opsættes, indtil Boets Bestyrelse eller Værgen har sat sig ind i Forholdene. I saadanne Tilfælde vil det stemme bedst med Boets eller den umyndiggjortes Interesser, at Fuldmægtigens Bemyndigelse til at optræde overfor Tredjemand til en vis Grad vedvarer endnu en kort Stund. Man vilde derfor sikkert ogsaa uden udtrykkelig Hjemmel antage, at Fuldmægtigen, selv om Fuldmagten bortfalder ved Fuldmagtsgiverens Død, Umyndiggørelse eller Konkurs, dog, indtil de fornødne Foranstaltninger kunne træffes af Boet eller Værgen, i Kraft af sin Bemyndigelse maa kunne foretage, hvad der er nødvendigt for at beskytte Boet eller den umyndiggjorte mod Tab. Dette stemmer ogsaa med, hvad der udtales for Handelsagentens og den Handelsrejsendes Vedkommende i Udkastet til Lov om Kommission m. m. §§ 76 og 87, jfr. § 48; i samme Omfang, som Fuldmægtigen efter disse Bestemmelser er pligtig til fremdeles at handle paa Fuldmagtsgiverens eller dennes Bos Vegne, maa ogsaa hans Fuldmagt overfor Tredjemand vedvare. Er Fuldmagtsgiveren kommen under Konkurs, maa Tredjemand blive Massekreditor i Boet, forsaavidt Fuldmægtigen har holdt sig indenfor de angivne snævre Rammer for sin Beføjelse; for en udtrykkelig Udtalelse af denne Re-